

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munji picioarele celui-ce aduce VESTI BUNE, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mîntuirea”. (Isaia 52 : 7).

„Duceţi-vă în toată lumea şi propovăduji VESTEIA BUNĂ (Evanghelia) la orice făptură”. (Mar. 16,15).

„Voi cari aduceţi amînte despre Domnul, nu vă odihniţi de loc!” (Isaia 62,6).

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a lui-deului, apoi a Grecului”. (Rom. 1,16).

Octombrie, 1932

No No. 9-10

Anul 9

BCU Cluj **S U M A R U L U I** Library Cluj

1. Israel - popor minunat.
2. Războiul cel vecinic.
3. Viitorul finit al poporului Evreu.
4. Săpăturile în Ierihon.
5. Religia lumii şi Evanghelia.
6. Extrageri din talmud.
7. Arătătorul drumului.
8. Regulele de aur pentru viaţa în familie.
9. Ştiri din viaţa poporului evreu.
10. O discuţie despre Hristos în sinagogă.

ISRAEL — POPOR MINUNAT.

Prof. E. F. Schreiter.

DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU

După ce Moise prin credinţă luă asupra sa ocară lui Christos şi de bună voie respinse posibilitatea de a ocupa tronul Egiptului, devenind cioban în ţara lui Madian, Domnul l-a chemat şi l-a trimes a două oara la fraţii săi.

Peste 40 ani în pustiu i-s'a arătat îngerul lui Dumnezeu într'o flacără, în mijlocul unui măcăciuş, care ardea. O priveliste minunată! De-ce mărirea lui Dumnezeu nu s'a pogorât pe vârful unui nobil palmier, care e aşa de frumos, întinzându-şi creştetul sau măreţ spre cer? De-ce pe o tufă ghimpoasă care nu aduce nici

curmale, nici smochine, ci numai spini? De-ce? Şi de-ce Dumnezeu alege pe un neam aşa de mic, sarac şi dispreţuit, ca să arate întrînsul mărirea Sa? (2 Moise: 7, 7-8, 9, 4-6). „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, şi căile voastre nu sunt căile Mele”, zice Domnul. „Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pămînt, atît sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre” (Isaia 55: 8-9). Fiindcă, după cum este scris: „Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile cari nu sunt, ca să nimicească pe cele ce

sunt, pentru că nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu" (I Corinteni 1: 28-29). Acesta este modul Lui de activitate—tactica Dumnezească.

La ce anume a servit acest semn Dumnezeesc? Despre ce era vorba? Era vorba despre mântuirea lui Israel. „Eu sunt Dumnezeuul tatălui tău, Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacob. Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Chanaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe cari-i țin Egiptenii în robie, și Mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea spune copiilor lui Israel, „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apăsa Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor, și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți... Eu vă voi aduce în țara, pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac, și lui Iacob; Eu vă voi da-o în stăpânire, Eu Domnul" (2 Moise: 3, 1-19, 6, 2-8).

Cine este acela, primul care s'a gândit la salvarea lui Israel? În toată această tristă povestire nu se vorbește nicăieri, că inițiativa aparține lui Israel, că poporul chinuit și subjugat a strigat către Dumnezeu. Nu, ei chiar nu-L cunoșteau. Ei știau numai să țipe fiind asupriți de supraveghetorii lor. Moise primul trebuia să le facă cunoscut numele lui Iehova (2 Moise 3, 13-17).

Sau poate, că ei au trimis niște cereri sau delegați la Moise în Madian, ca să se roage lui Dumnezeu pentru mântuirea lor? Nicăieri nu găsim nici-o vorbă despre așa ceva. Cine întâiul spune: „Poporul Meu". Moise oare îi suflase această? Sau, poate însuși evreei, lucrând la munca cea grea, au ajuns la cunoștința des-

pre origina lor de la Avraam, cel ales de Dumnezeu, și cu gândurile acestea venită înaintea celui Prea-Înalt? Niciodată. Ei se văitau și țipau numai din cauza asupririlor supraveghetorilor egipteni. Pe Cel-de-Sus fii lui Israel nu-L cunoscuse, **Dumnezeu, însă, a spus**: „Nenorocirile poporului Meu sunt înaintea Mea".

Va-să-zică, Dumnezeu Insuși a venit să scape poporul Său, care pe atunci era compus numai din niște robi mizerabili, nu pentru că Moise, sau cu atât mai puțin evrei, ar fi strigat către El, rugându-L să-i scape, dar pentru că El, Dumnezeuul lui Avraam, Isaac, și lui Iacob și-a adus aminte de legământul Său, despre care odinioară jurase. Cine a fost prima pricină și întemeietorul legământului? Fost-a oare această vre-o influență asupra lui Avraam în Chaldeia de la magi și astrologii ei? A propus oare el ceva asemănător lui Dumnezeu, care scoase pe dânsul din patria sa?

Nu, aceeași a fost harul nemeritat și dat după bună învoire a lui Dumnezeu, harul, prin care i-a spus: „Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta, îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare... și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine (1 Moise 12: 2-3; 22; 15-18,1)

Pe legământul acesta vecinic al harului se bazează mântuirea lui Israel, se bazează mântuirea noastră, se bazează orice mântuire. Și Domnul nu se va lăsa, până când în sămânța lui Avram (care este Christos) se vor binecuvânta toate neamurile pământului, după cum jurase El lui Avraam.

Trad. P. M. N.

Războiul cel vecinic.

În lumea aceasta se duce un războiu vecinic. Războiul între binele

și răul, între cei buni și cei răi. Se poate spune că omenirea să împarte

în două tabere, cari duc o luptă crâncenă. Cei buni sînt „sămînța lui Dumnezeu” și cei răi—„sămînța șarpelui”, slujnicii răutății. Acest războiu nu se intrerupe în toate timpurile și în toate țările, de multe ori el a fost foarte înverșunat și ajungea la culmea cea îngrozitoare. O luptă între Dumnezeu și satan, șarpele cel vechi, între cer și pământ.

Cum se va sfârși acest războiu, cine va învinge? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune, că la sfârșit capul șarpelui va fi zdrobit. Dar victoria această nu s'a dobândit cu ușurință. Acela care a învins, a fost înțepat de șarpele.—Această însemnează că luptătorul a învins pe dușmanul prin suferințe.

Dar nu numai în lume, ci și în inima fiecărui om se duce această luptă, despre aceasta vorbesc filozofii dintre toate națiunile. În lăuntrul omului se află aceste două ten-

dințe: una bună și alta rea, un cuget bun și un cuget rău, o conștiință curată și o conștiință necurată. Platon aseamănă starea această, cu un om care șede într'un car, care e tras de doi cai de foc; un cal e de o rasă frumoasă, al doilea cal este de o rasă urâtă, e o gloabă mizerabilă; primul cal trage carul în sus, —căt-re cer, al doilea trage carul în jos, către pământ, astfel ființa umană în sine e împărțită în două părți... Dar nimeni n'a descris mai pătrunzător acest războiu dărz, ca apostolul Pavel în epistola către Romani cap. 7:

Cine va birui? Avem noi tărie, să învingem răul în noi? Nu! Dumnezeu ne vine într'ajutor. El a trimis pe Isus (Mântuitor) ca să ne izbăvească ajutându-ne să dobândim biruința. Și omul care se unește cu El, va putea să exclame: Am biruit „prin Isus Hristos!” (Rom. 7:28).

Trad. I. T.

Viitorul finit al poporului Evreu.

(Sfârșit).

În timpul nostru poporul evreu, fiind împrăștiat printre toate popoarele, trecând prin diferite stări de lucruri, este pregătit pentru răspândirea unei astfel de înfruriri. Să privim cu ochii credinței și să ne gândim serios la starea înjosită și degradată a acestui popor minunat, că toate câte le-a suferit, nu sînt numai ca o pedeapsă pentru păcatele săvârșite, ci și ca o școală unde este pregătit pentru destinul înalt la care e chemat. Un istoric înțelept zice; „Poporul care odată păși în în fruntea națiunilor, acuma în mijlocul lor, la fel este trimis la școală”. Astfel el străbate către inima tuturor popoarelor, născut și crescut în mijlocul lor, având legături foarte strânse cu ei, și totuși nu s'a contopit cu ei, în felul acesta Izraelul se va forma ca un popor ales, un neam împă-

rătesc, înzestrat cu un caracter și în-sușiri ai tuturor națiunilor, se va purifica în focul necazului celui mare, într'o ocazie desăvârșită și armonie măreață a tuturor calităților în sine.

Eu cred că în baza Sfintelor Scripturi ai Vechiului și Noului Testament, trebuie să așteptăm, ca în veacul viitor, Izrael va avea o poziție înaltă în împărăția lui Dumnezeu. Dar în ce privește în întreaga împărăție a Domnului Isus, unde în primul, rînd, ia loc Biserica desăvârșită, va avea acolo Izraelul o poziție înaltă? NU, NICIDECUM. Evreii ca națiune sînt „cei de pe urmă”, precum a spus Domnul Isus de multe ori: „cei dintăi, vor fi cei din urmă”. Ei sînt puși la o parte, „ei au pierdut dreptul la alegerea mai înaltă”,

precum spune Ambrosie. Evreii și neamurile cari se întorc la Domnul în veacul acesta, al isprăvniciei harului prin credință, sânt cei dintâi născuți din primul rod ai creaturii, și au o poziție mai înaltă, decât acei cari se vor întoarce la Domnul în veacul viitor, fiindcă numele Domnului va fi atunci vizibil. Acei cari acum, prin credință, în Isus Hristos să fac părtași Duhului Său, ei au o poziție mai înaltă, decât acei, cari abia când îl vor vedea să vor face locașuri Duhului Său. Fiindcă trăim sub har prin credință, nu toți cred; pușini sânt acei, aleși, cari primesc darul credinței, și prin puterea Duhului înving lumea. În veacul viitor, când

Hristos va veni în slavă, atunci popoarele cele mari vor veni în împărăția lui Dumnezeu, atunci vor fi întoarceri naționale. Națiunile întoarse în frunte cu Izrael, nu vor sta mai sus decât Biserica celor întâi născuți, cari vor veni cu Hristos și cu El să vor arăta în slavă.

Ajungem la următoarea concluziune: în ce privește în întreaga împărăție a Domnului Isus Hristos, Izraelul nu va avea o poziție mai înaltă, ci numai în ce privește Biserica Domnului dintre neamuri pe pământ, cari în veacul viitor vor primi putere și slavă în împărăția Sa, după cuvântul profetic.

Trad. I. T.

Săpăturile în Ierihon.

După cum anunță Sir Carol Marston, la săpăturile vechiului oraș Ierihon, s'au aflat date cari dau posibilitate de a susține cu precizie persoana princesei egiptene, care acum mai mult de 3300 ani în urmă, a scos din apele Nilului pe pruncul Moise. S'au găsit vase de lut, cu inscripțiile despre ieșirea evreilor din Egipt. După inscripțiile acestea să vede că lucrul acesta s'au întâmplat cu aproximație 1440 ani înainte de nașterea lui I. H. Aceasta coincide cu timpul biblic și s'a întâmplat după moartea faraonului Totmes al III-lea, succesorul lui Totmes al II-lea. În timpul lui Totmes al III-lea, în realitate governa în Hat-asa, sora lui Totmes al II-lea, prințesa cu cea mai mare influență în istoria egipteană.

Obeliscul păstrat (monumentul ridicat), care după mărimea și frumusețea sa, probabil cel mai renumit în lume, este sculptat dintr'o stâncă de granit roșu, cu îngrijire lustruit și

acoperit cu basoreliefe și ieroglife de o frumusețe neobișnuită. Inscriptia arată că construirea lui s'a început în al 15-lea an de guvernare Hat-asei și terminat în anul al 17-lea. Pe amândouă părți ale obeliscului se scrie, că ea a guvernat „în numele tatălui său”. Ea este glorificată cu diferite titluri: „femeia-împărăteasa, regina Nilului de Sus și de Jos”; și printre titlurile se întâlnește și renumitul titlu biblic: „fiica faraonului”.

Din inscripțiile pe vase să vede că prințesa aceasta a scos pe Moise din trestiiile Nilului și l-a ajutat să primească autoritatea și să aibă influență în palatul faraonului. După moartea ei, Moise a fost nevoit să fugă în Madian, și să petreacă acolo 40 ani; perioada aceasta cuprinde ultimii ani ai domniei lui Totmes al III-lea.

Tradus de C. V.

Religia lumii și Evanghelia.

Un om deștept, se ocupa cu istoria diferitelor religii, și în sfârșit a ajuns la următoarea concluzie:

Grecul	spune:	„Omule, învață se te cunoști pe tine însuși“.
Romanul	„	„Omule, stăpânește-te“.
Chinezul	„	„Omule, să te faci mai bun“.
Budistul	„	„Omule, nimicește-te“.
Braminul	„	„Omule, cercetează-te“.
Mahomedanul	„	„Omule, apleacă-te“.
Evreul	„	„Omule, sfințește-te“.

Iar Isus spune: „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15,5). „Eu am venit să caut și se mântuesc ce era pierdut“ (Luca 19,10). „...tuturor celor ce L-au primit adică celorce cred în Numele lui, le-a dat dreptul să se facă copil ai lui Dumnezeu (Ioan. I, 12). „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14,6).

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“ (Ioan 6,37).

Trad. C. V.

Extrageri din Talmud.

— Cum a fost creiată lumina?
— a întrebat rabi Simeon ben Iegoadoc.

— Dumnezeu, răspunse rabi Samuel bar Nahman,—s'a îmbracat în odăjdii foarte albi, din cari a ieșit lumina strălucitoare care a umplut tot universul.

Rabi Eleazar spunea :

— Lumina creiată de Cel Vecinic în ziua facerii era așa de curată și de o putere așa de mare, încât omul putea vedea pământul dela un capăt până la altul. Cu ivirea păcatului și a viciului lumina aceasta minună a început să se întunece și, în sfârșit a fost luată de pe pământ de către Cel Vecinic și pregătită pentru cei neprihăniți în viața vecinică.

Când a fost făcut fierul, arborii s'au contremurat.

Însă fierul le-a rostit :

— Nu dați mânerul pentru topor—și nici unul din voi nu va fi nimic.

Rabi Simon învață :

— Orice fir de iarbă își are pe îngerul său păzitor, care poruncește cu putere: „Crește!“.

Rabi Iehuda învăța—după cuvintele lui Raav :

Nimic în lume nu este creiat fără jintă.— Chiar fapturile, a căror existență pare omului absolut fără rost, ajută la desăvârșirea regimului și rânduiei universului, și Creatorul i-și face voia Sa prin orice faptură, chiar și prin șarpele, broască, țânțar...

Rabi Negorai învață :

— Când oamenii păcătuiesc și pedeapsa lui Dumnezeu e gata să cadă asupra lor, privirea milostivă Celui de Sus se oprește pe fărâtoarele pământului și pe paraziți,—și Dumnezeu spune :

— Acestora de cari n'am nevoie, le dau viața. O voi lua-o oare dela acei, cărora le-am sortit o chemare înaltă pe pământ!

Arătătorul Drumului.

Doi prieteni călătoreau împreună într'un oraș străin.

„Nul toate aceste nu sunt scrise pentru mine!“ a zis unul dintre ei, pe când discutau. „Credința, despre care voi credincioșii în Hristos vorbiți, e bazată numai pe cele scrise. Eu însă pot crede numai atunci când personal văd și nu mă pot sprijini pe experiența altora.

În curând au ajuns la o răspântie. Amândoi nu cunoșteau drumul și nimeni nu era în apropiere, ca să-le arate calea.

Lângă drum se afla un arătător, pe care era scris: „În orașul N. 7 kilometri.

— Ce direcție vei lua acum? —întrebă credinciosul pe tovarășul său.

— Cum așa? Doar aici arată clar încotro să-mă îndrept, -- a răs-

puns necredinciosul.

— Ascultă, dacă vei face așa, oare nu vei proceda pe baza credinței? Tu nu crezi, și toate vrei să-le vezi și să-le cunoști?

— Ce întorci dar cuvintele mele! Aici e cu totul altceva; pe marginea drumului stă arătătorul, și el clar arată drumul pe care trebuie să-l urmezi.

— Foarte adevărat! Dar dacă tu te încrezi în acest arătător, atunci de ce respingi îndârjit „arătătorul“ drumului celor credincioși? Biblia este arătătorul drumului, care arată clar calea către vecinicie; precum tu, încă nu vezi orașul, dar crezi că vei ajunge dacă te vei încrede în cele scrise pe tablita arătătorului tot așa și noi pe calea spre țara cerească, suntem călăuziți de indicațiunile Bibliei.

Trad. I. T.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Regulele de aur pentru viața în familie.

Un om evlavios se ruga de lui Dumnezeu, cerându-l să-l învețe cum să trăiască fericit în casnicie și cum să conducă bine gospodăria. Odată a zărit 3 îngeri. Unul din ei a îngenunchiat și s'a rugat astfel: „I-mi ridic ochii spre munții... De unde mi va veni ajutorul? (Ps. 121, 1). Al doilea înger ținea în mână o sapă cu care scoatea rădăcini din pământ; la munca aceasta grea toată fața lui era plină de sudoare și el spunea: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea (Geneza 3:19). Al treilea înger aduna într'o ladă rădăcinile scoase și

spunea: „Strângeți fărămiturile, ca să nu piardă nimic“ (Ioan 6,12). Pe urmă el s'a dus în căsuță, unde locuiau împreună cei 3 îngeri.

Acest exemplu este minunat și trebuie împlinit: vrei să ai o fericită viață casnică?—atunci împlinește: 1) roagă-te; 2) lucrează; 3) fi abstinent și 4) trăiește în unirea și iubirea îngerească.

Ferice de căsătoria unde soțul este—capul, și soția—inima și Hristos Domn—Mântuitor.

Trad. C. V.

Știri din viața poporului evreu.

În anul acesta în Palestina a fost o oare care învioreare: în Martie, Aprilie și Maiu a fost organizată o

expoziție de către coloniști-evrei sub conducerea sioniștilor și altor conducători activi ai poporului evreu. În

aceiaș timp a avut loc mare serbare națională, așa zisă „Macabiada”^{*)}.

Aceste serbări s’au petrecut în frumosul oraș evreesc, Tel-Aviv. Pentru jocurile și alergările macabiștilor a fost construit un mare stadion (câmp sportiv), pentru 15.000 persoane. Afară de această, pe tribună au fost 600 locuri pentru participanții programului. În aceasta „Macabiadă” au luat parte macabiștii din toată lumea. Turiști-vizitatori au asistat din 27 țări.

La începutul „Macabiadei”, au rostit discursuri de deschidere primul or. Tel-Aviv, D-l Disendorf, reprezentantul agenturei evreiești D-rul H. Arlazarov și reprezentantul partidului sionist „Vaad Loomi” D-na Henrieta Schold. După deschiderea „Macabi-

*) Cuvântul „Macabiada” provine din cuvântul „Macabi”. Istoria Macabiștilor este descrisă în cărțile apocrifice a Macabeilor, cari au luptat cu numele lui Dumnezeu pe buze și în numele Lui au dus războaie cu alte popoare, apărând cu tărie poporul și religionea lor. Astăzi sub numele „Macabi” se cunoaște asociația sportivă răspândită între tinerimea evrească.

adei” lumea a năvălit spre punctul de întrunire lângă liceul „D-rul Herzl”, și la ora 3 p. m. 5000 participanți în coloane de marș cu primarul orașului Tel-Aviv, care mergea calare în fruntea mulțimii, au luat direcția spre stadionul sportiv. Solemnitatea deschiderii serbărilor s’a semnalat prin trimeterea a 120 porumbei-poștari cu vestea despre deschiderea serbărilor. Acești porumbei simbolizează cele 12 seminții ai lui Israel, câte 10 de fiecare seminție. Toți cari au fost prezenți au cântat imnul național „Haticva” (speranța). După această toți macabiștii au defilat înaintea președintelui uniunii mondiale „Macabi”, D-rului Lelever.

La închiderea oficială a expoziției și a târgului, s’a constatat, că aproximativ 300 mii de oameni au vizitat expoziția și s’au încheiat contracte comerciale grandioase. Cuvântările de închidere au fost rostite de primarul și secretarul general al guvernului Palestinei.

O discuție despre Hristos

în Sinagogă.

Acuma decurând am făcut o călătorie misionară prin Basarabia. Cu ajutorul lui Dumnezeu am putut vesti Evanghelia printre evrei, discutând cu ei despre Mesia—Hristos. Într’o Sâmbătă dimineață am intrat într’o sinagogă, însă acolo n’am găsit pe nimeni; evreii erau preocupați cu interesele lor comerciale. Când am venit a doua oară, am găsit câteva persoane și serviciul Divin se începuse. La intrare m’a întâmpinat un bătrân—haham (în evr.: „Șoihet”) și foarte amabil mi-a întins mâna, salutându-mă cu cuvintele tradiționale: „pace vouă” (șaloim aleiham). Bătrânul nu ma cunoaștea, însă alții m’am cunoscut. Unul din ei, prieten bun cu mine, a intervenit pe lângă bătrânul sinagogii, rugându-l să-mă cinstească, poftindu-mă

la cetirea legii (Tora), așa cum cere tradiția evreiască. Între ei s’a încins discuțiunea cum se procedeze, din care bătrânul—haham și ginerile lui, care înlocuia pe rabinul sinagogii, au aflat cine sunt, și nu mi-au permis să iau parte la cetirea legii.

La sfârșitul serviciului s’a apropiat bătrânul, care m’a salutat la intrare, cu cartea mare „cinci cărți a lui Moise” spunându-mi, că el nu m’ar fi salutat, dacă ar fi știut, cine sunt și mi-a arătat pricina de ce el ar fi procedat așa, deschizându-mi Deuteronom 13,2-12. Eu i-am răspuns, că acest text nu se referă la mine, fiindcă eu nu sunt păgân și pe nimeni nu indemn la păgânism. Atunci el mi-a arătat la ultimele cuvinte din cap. 13. I-am răspuns, ca n’are dreptate și aci,

fiindcă tot acolo stă scris: „să faci cercetări, să cauți și să întrebi cu deamănuntul“, și „dacă este adevărat“, iar el de prima dată mă vede, n'a cercetat, nici nu ma întrebat și deodată mă face păgân, cea ce nu este adevărat. „D-ta crezi în acela Isus“, îmi spune el. Da, îi răspund eu, cred în Isus Hristos, însă nici El, nici ucenicii Lui n'au propagat păgânismul. Dovezi sunt multe și una din ele este, ca Hristos învăța pe ucenicii Săi să se roage astfel: „Tatăl nostru care ești în ceruri...“ (Mat. 6, 9); alta: Hristos spune la samariteanca: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr“ (Ioan 4,20-24). Insuși Hristos nu s'a închinat nimănui, și când diavolul I-a oferit toată lumea, numai să-i se închini lui, El i-a răspuns hotărât: „Să te închini Domnului, Dumnezeuului tău, și numai Lui să-I slujești“ (Luca 4,8). I-am arătat și alte asemenea texte.

În acest timp serviciul a luat sfârșit și alți evrei ne-au înconjurat. Nimeni nu putea contrazice dovezile aduse de mine din Sf. Scriptură, că Hristos învață să slujim unui singur Dumnezeu, și El singur s'a făcut ascultător Tatălui până la moarte, și în-

că moarte de cruce“, așa cum a fost prezis de prooroci.

În urma acestor cuvinte s'a făcut un scandal mare. Evreii fanatici începură să strige și să mă blameze. S'au adunat evreii din strada și unii m'au apărut, arătând că ei au auzit predicile mele și nu numai ca nu găsesc nimic rău, ba dinapotrivă ar fi bine ca toți așa să creadă. Atunci s'a încins cearta între ei. Unii spuneau una, iar alții susțineau alta. A trebuit să intervin ca să-i împac. Venirea unui evreu a pus capăt acestei discuții. Aflând despre ce-i vorba, a strigat amenințator către rabin și haham, că ei singuri năcăjesc oamenii, punând fel de fel de sarcini grele pe spinarea lor și le-a spus să nu-și permită nici un jest de blamă față de mine. Ei deodată părăsiră sinagoga, iar eu cu cei rămași am continuat discuția în liniște. Am împărțit Evangheliile și i-am poștit la adunarea de seară și ne-am despărțit prietenește. Câțiva tineri m'au însoțit până acasă, discutând despre diferite chestiuni importante.

Asemenea apostolului Pavel ne vom ruga pentru trezirea și mântuirea poporului Israel (Rom. 10).

L. Averbuch.

A apărut primele broșuri în limba română ale profesorului

V. F. Marzinkowsky

„LA HRISTOS“

(cu fotografia autorului)

prețul unui exemplar — 3 lei.

La comanda mai mare de 10 buc.

se acordă un rabat 10%.

La comanda mai mare de 50 buc.

se acordă un rabat de 20%.

„DANIEL“

prețul unul exemplar 1 leu.

La comanda de 50 buc. și mai mult cheltuețile poștale în contul nostru.

Abonamentul anual al

„Binevestitorului“:

În românește — — — 18 lei,

cu partea rus. sau evr. 30 lei,

cu partea rusească

și evrească — 42 lei.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,

Mildmay Mission, str. Vlad. Harța, 10.

Chișinău, Basarabia, Romania.

Redact. și Administr. Mision. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.

Tip. M. Blank, Chișinău.